

XVII. Alte cauze

83. Data de la care se datorează taxele vamale

Societatea „X” a importat în luna octombrie 2001, conform facturii externe emisă de furnizorul extern cantitatea de 17.808.748 MC gaz natural, în valoare de 2.831.590,93 USD, pentru care nu a depus la biroul vamal declarația vamală de import, aspecte constatate prin procesul verbal încheiat de organele de control ale direcției regionale vamale. Conform procedurii instituite prin Decizia direcției Generale a vămilor nr. 1076/1997 pentru aprobarea Normelor tehnice privind procedura simplificată de efectuare a formalităților vamale pentru importul și exportul de presă, tipărituri, curent electric și mărfuri transportate prin conducte, respectiv art.2 și art.4 din acest act normativ, societatea contestatoare era obligată să depună declarația vamală de import până la data de 12.11.2001, în condițiile în care procesul verbal de citire a contoarelor a fost depus la biroul vamal.

De asemenea, prin procesul verbal, organele de control au consemnat că la data de 12.11.2001 societatea nu putea beneficia de suspendarea plății taxei pe valoarea adăugată în baza certificatului nr.../03.10.2001, întrucât, ar fi putut beneficia de suspendarea plății TVA numai importurile pentru care s-au întocmit declarații vamale de import în perioada de valabilitate a certificatului emis. Totodată, societatea nu putea beneficia de facilitățile fiscale prevăzute de Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 119/2001 deoarece acestea au fost acordate pentru importurile de materii prime efectuate după data de 15.11.2001, iar importul de gaze naturale a fost efectuat în luna octombrie 2001.

Având în vedere că formalitățile vamale nu au fost efectuate conform procedurii prevăzute la art. 4 din Decizia nr. 1076/1997 a direcției Generale a vămilor în sarcina contestatoarei au fost stabilite de plată conform art. 141 și art. 67 din Legea nr. 141/1997, drepturi vamale și majorări de întârziere aferente taxei pe valoarea adăugată și comisionului vamal.

În motivarea contestației societatea a solicitat anularea procesului verbal pentru vicii de formă întrucât organele de control au reținut în mod eronat că a importat în luna octombrie 2001 gaze naturale și a beneficiat de certificatul de suspendare a TVA, importul de gaze naturale efectuându-se de către societate înainte de privatizare.

Pe fond societatea arată că în perioada 03-31.10.2001, pentru importurile de minereu de fier, carbune, cocs și gaze naturale societatea „X” a beneficiat de Certificat de suspendare a plății TVA -ului.../03.10.2001.

Referitor la importurile de gaze naturale efectuate în luna octombrie 2001, contestatoarea a precizat că formalitățile vamale nu au fost efectuate întrucât depunerea declarației vamale se face în primele cinci zile ale lunii următoare, conform procedurii prevăzute la art. 4 din Decizia nr. 1076/1997 a direcției Generale a vămilor. Societatea a arătat că a încercat vămuirea gazelor naturale în luna noiembrie 2001, în baza certificatului nr.../03.10.2001, însă biroul vamal nu a fost de acord întrucât certificatul era expirat la acea dată. În aceste condiții, s-a încercat efectuarea formalităților vamale după data de 15.11.2001, cu aplicarea prevederilor art. 12 din Ordonanța de Urgență a

Guvernului nr. 119/2001, însă biroul vamal a refuzat acceptarea declarației vamale pe motiv ca acel consum de gaz a fost efectuat în luna octombrie 2001, anterior privatizării. Întrucât, declarația vamală nu a fost depusă, societatea contestatoare a considerat procesul verbal din 26.06.2002 ca formalitate definitivă de import și în conformitate cu prevederile art. 67 din Legea nr. 141/1997 și art. 12 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 119/2001, a solicitat scutirea la plată a TVA-ului.

Comisionul vamal a fost recunoscut ca fiind datorat și în consecință aceasta solicita anularea procesului verbal numai în ce privește plata taxei pe valoarea adăugată și a majorărilor de întârziere aferente.

În ceea ce privește suma reprezentând TVA datorat în vamă, aferentă importului de gaze naturale efectuat în luna octombrie 2001 **cauza supusă soluționării a fost dacă societatea datora această sumă stabilită de plată în sarcina sa, în condițiile în care pentru importurile de gaz natural efectuate în luna octombrie 2001 nu a depus declarație vamală de import.**

În drept, pct. 4 din Decizia direcției Generale a vămilor nr. 1076/1997 pentru aprobarea Normelor tehnice privind procedura simplificată de efectuare a formalităților vamale pentru importul și exportul de presă, tipărituri, curent electric și mărfuri transportate prin conducte, prevedea:

“În primele 5 zile lucrătoare ale fiecărei luni calendaristice, importatorul sau exportatorul va depune la vamă, o dată cu declarația vamală de export-import, câte o situație centralizatoare privind cantitățile de mărfuri care au făcut obiectul schimburilor în cursul lunii precedente.”

Astfel, societatea avea obligația să depună în termen de 5 zile, declarația vamală de import pentru cantitatea înscrisă în procesul verbal de citire a contoarelor, înregistrat la biroul vamal, astfel că prin nedepunerea declarației vamale de import în sarcina sa a luat naștere o datorie vamală.

Referitor la pretenția societății contestatoare de a fi scutită de la plata TVA-ului în baza art. 12 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 119/2001, aceasta nu a putut fi reținută în soluționarea favorabilă a contestației întrucât importurile efectuate în perioada octombrie 2001-15.11.2001, nu intrau sub incidența prevederilor Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 119/200, prevederile art. 12 din acest act normativ fiind aplicabile importurilor efectuate după data finalizării privatizării societății în cauză, respectiv 15.11.2001.

Referitor la susținerea societății că ar fi putut beneficia de suspendarea plății taxei pe valoarea adăugată în baza certificatului nr.../03.10.2001, aceasta, de asemenea, nu a putut fi reținută în soluționarea favorabilă a contestației întrucât, de suspendarea plății TVA pot beneficia numai importurile pentru care s-au întocmit declarații vamale de import în perioada de valabilitate a certificatului emis, în același sens fiind și punctul de vedere al direcției de specialitate din Ministerul Finanțelor Publice prin adresa comunicată societății contestatoare.

Referitor la afirmația contestatoarei că procesul verbal era nul deoarece organele de control au reținut în mod eronat că *“societatea «X» a importat în luna octombrie 2001 gaze naturale și a beneficiat de certificatul de suspendare a TVA, importul de gaze naturale efectuându-se anterior privatizării”*, acest argument nu a avut relevanță în soluționarea favorabilă a cauzei întrucât societatea a preluat activul și pasivul vechii societăți prin privatizare.

În aceste condiții, în mod legal organele vamale au stabilit de plată suma reprezentând datorie vamală aferentă importurilor de gaze naturale efectuate în luna octombrie 2001, motiv pentru care **contestația a fost respinsă ca neîntemeiată**.

84. Baza legală pentru stabilirea nivelului taxelor vamale datorate

În data de 03.01.2002 societatea «X» a importat banane proaspete - specia Musa, încadrate la codul tarifar 0803.00.11, pentru care conform declarației vamale a achitat taxe vamale în cota de 20%, considerând că îi erau aplicabile prevederile Hotărârii Guvernului nr. 1305/2001, privind exceptarea și reducerea temporară de la plata taxelor vamale la unele produse din import.

Întrucât actul normativ în baza căruia societatea a considerat că beneficiază de reducere la taxele vamale a fost publicat în Monitorul Oficial în data de 04.01.2002, autoritatea vamală a întocmit un act constatator și a comunicat societății că avea de plată un debit suplimentar de natura drepturilor vamale pentru produsele ce au făcut obiectul declarației vamale de import.

În motivarea contestației, societatea a susținut că în data de 03.01.2002 a realizat un import ce a fost declarat la autoritatea vamală conform declarației vamale, cu taxe vamale reduse conform dispozițiilor Hotărârii Guvernului nr. 1305/2001. Contestatoarea a arătat că, deși biroul vamal a cunoscut și aplicat prevederile acestui act normativ, ulterior a comunicat societății că prin actul constatator, s-au stabilit de plată taxe vamale și TVA suplimentare precum și majorări de întârziere aferente pentru produsele importate, întrucât s-ar fi aplicat eronat prevederile Hotărârii Guvernului nr. 1305/2001, care a intrat în vigoare în ziua imediat următoare importului derulat de societate, respectiv în data de 04.01.2002, data publicării în Monitorul Oficial. Societatea contestatoare a arătat că acest act normativ se aplică în conformitate cu litera sa și anume *“în anul 2002”*, având în vedere și caracterul de normă fiscală mai favorabilă precum și obiectul reglementării, respectiv taxele vamale.

Contestatoarea a considerat că aplicarea Hotărârii Guvernului nr.1305/2001, începând cu data de 04.01.2002 este greșită, întrucât chiar în cuprinsul actului normativ se prevede expres că se aplică pe tot anul 2002. Mai mult, la data înregistrării declarației vamale (03.01.2002), organele vamale au cunoscut și au aplicat prevederile Hotărârii Guvernului nr. 1305/2001.

Cauza supusă soluționării a fost dacă mărfurilor indigenizate în data de 03.01.2002 le putea fi aplicată cota redusă de taxe vamale prevăzută de Hotărârea Guvernului nr. 1305/2001, în condițiile în care acest act normativ a fost publicat în Monitorul Oficial al României după data înregistrării declarației vamale de import.

În drept, prin art.1 din Hotărârea Guvernului nr. 1305/2001 privind exceptarea și reducerea temporară de la plata taxelor vamale la unele produse din import se precizează:

“Taxele vamale aplicate la importul produselor agricole și industriale în anul 2002 sunt cele prevăzute în anexa, care face parte integrantă din prezenta hotărâre.”

S-a reținut ca Hotărârea Guvernului nr. 1305/2001 în baza căreia societatea contestatoare a achitat taxele vamale în cota de 20% aferente produselor importate, a fost publicată în Monitorul Oficial al României nr.1 în data de 04.01.2002, iar o normă juridică produce efecte juridice în intervalul de timp în care aceasta este în vigoare. Prin

urmăre norma de drept se aplică din momentul intrării în vigoare și până în momentul abrogării, în mod necondiționat, și este obligatorie indiferent de forța juridică a actului.

Norma juridică, inclusă în actele normative, intră în vigoare, de regulă, la data publicării ei în Monitorul Oficial al României, în afara cazurilor când în cuprinsul ei se specifică o altă dată. De la data intrării în vigoare se consideră că legea este cunoscută de toți cetățenii și se aplică principiul *“nimeni nu se poate apăra invocând necunoașterea legii”*.

Întrucât în conținutul Hotărârii Guvernului nr. 1305/2001 nu se precizează în mod specific data la care aceasta intră în vigoare, a rezultat că facilitățile acordate se aplică începând cu data de 04.01.2002, data publicării acesteia în Monitorul Oficial al României, iar societatea contestatoare nu a putut justifica faptul că în baza acestui act normativ a aplicat cota redusă de 20% pentru produsele care au fost indigenizate în data de 03.01.2002, deci anterior intrării în vigoare a Hotărârii Guvernului nr.1305/2001.

Nu s-a putut reține în soluționarea favorabilă a contestației susținerea societății în sensul că organul vamal a cunoscut și aplicat dispozițiile legale la momentul vămuirii, întrucât prin art. 40 din Hotărârea Guvernului nr. 626/1997 pentru aprobarea Regulamentului de aplicare a Codului vamal al României se precizează faptul că: *“Declarația vamală în detaliu, semnată de importator, de exportator sau de reprezentanții acestora are valoarea unei declarații pe proprie răspundere a acestuia în ceea ce privește:*

a) exactitatea datelor înscrise în declarația vamală; b) autenticitatea documentelor anexate la declarația vamală; c) plasarea mărfurilor sub regimul vamal solicitat.”

Pentru considerentele prezentate, autoritatea vamală a calculat în mod legal în sarcina contestatoarei diferențe de taxe vamale, TVA și majorări de întârziere drept pentru care **contestația s-a respins ca neîntemeiată.**

85. Depozitul temporar necesar și custodia vamală

În perioada iulie 2000 - februarie 2001 societatea «X» a efectuat o serie de transporturi prin care s-au importat din Italia părți componente de echipamente și instalații, nevămuite. Aceste bunuri au fost lăsate de biroul vamal în custodie la societatea contestatoare, întocmindu-se totodată, procese verbale de custodie, societatea garantând plata datoriei vamale cu scrisori de garanție bancară.

În urma controlului ulterior efectuat de autoritatea vamală în scopul verificării operațiunilor derulate de contestatoare, s-a constatat că aceste componente de echipamente și instalații au fost montate și asamblate în instalația de producere a soluției apoase de sulfat de amoniu în incinta halei chimice a societății, iar unele dintre ele au fost utilizate efectiv în procesul de producție. Prin nota de constatare nr.../15.03.2001 organe de control vamal au procedat la verificarea respectării de către societatea «X» a condițiilor stipulate în procesele verbale de custodie, întocmite ca urmare a introducerii în țară a unor părți și/sau componente de echipamente și instalații, pentru care în momentul controlului nu erau depuse declarațiile vamale de import la biroul vamal de destinație, constatându-se că respectivele componente erau montate și asamblate, aflându-se în hala chimică, încălcându-se prevederile articolului 39 din Legea nr. 141/1997. Pentru acest fapt organul de control a considerat că a luat naștere o datorie vamală pentru mărfurile respective, în conformitate cu prevederile art. 144 lit. a) din Legea nr. 141/1997 motiv

pentru care au întocmit actele constatatoare în sarcina societății «X».

În motivarea contestației, societatea a susținut că a realizat o investiție de o foarte mare valoare, concretizată într-o instalație de producere a rășinilor ureice și o instalație de producere a plăcilor MDF și datorită amplorii acestor investiții, instalațiile nu puteau fi livrate decât pe părți componente transportate eșalonat. Realizarea investițiilor nu era posibilă în condițiile depozitării tuturor părților componente care prin particularitățile lor nu permiteau o păstrare în condiții optime, iar pentru o maximă eficiență se impunea montarea imediată a părților componente, ca o condiție fără de care investiția nu se putea realiza la parametri normali. Societatea a mai arătat că pentru obiectivul *“instalația de producere a soluției apoase de sulfat de amoniu”* au fost necesare 10 transporturi pentru care s-au întocmit procese verbale de custodie și pentru care s-a garantat plata datoriei vamale cu scrisori de garanție bancare.

Contestatoarea a susținut că beneficiază de scutirea de taxe vamale prevăzută de art.6, alin.1) din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.31/1997, iar finalitatea indubitabilă a importurilor acestor instalații nu a contravenit dispozițiilor art. 144 din Codul vamal.

Cauza supusă soluționării a fost dacă pentru mărfurile aflate în custodia societății contestatoare conform proceselor verbale de custodie, s-a născut o datorie vamală prin neexecutarea unor obligații care rezulta din păstrarea mărfurilor în depozit temporar necesar.

În drept, art. 38 din Legea nr. 141/1997 privind Codul vamal al României precizează:

“(1) Mărfurile prezentate biroului sau punctului vamal se află sub supraveghere vamală până la stabilirea regimului vamal și intră în depozit necesar cu caracter temporar.

(2) Autoritatea vamală poate cere depozitarului să constituie o garanție care să asigure plata drepturilor de import.”

Art. 39 din același act normativ precizează:

“Mărfurile aflate în depozit necesar cu caracter temporar pot fi manipulate numai în scopul conservării lor în starea inițială, fără să se modifice caracteristicile sau aspectele tehnice și comerciale.” iar art. 41 se prevede: *“ mărfurile intră în depozitul necesar cu caracter temporar pe baza unei declarații sumare”*.

Din analiza textelor de lege enunțate mai sus a rezultat că legiuitorul tratează depozitul cu caracter temporar ca fiind o operațiune prealabilă vămuirii, ocazie cu care se întocmesc declarațiile sumare. Or, custodia este o operațiune în cadrul procesului de vămuire, necesară clarificării unor situații care pot interveni anterior acordării liberului de vama, așa cum a rezultat din prevederile art. 74 alin. 1) din Hotărârea Guvernului nr. 626/1997 pentru aprobarea Regulamentului de aplicare a Codului vamal al României cuprinse la Cap. VI *“Vamuirea mărfurilor”* secțiunea a 4 a *“Acordarea liberului de vamă”* potrivit căroră *“Mărfurile pentru care nu s-a acordat liber de vamă rămân sub supraveghere vamală pe cheltuiala exportatorului ori a importatorului sau pot fi păstrate în custodie de transportator ori de declarantul vamal, pe un termen stabilit de autoritatea vamală, pentru clarificarea situației.”*

Întrucât din dosarul cauzei nu a reieșit, pe baza de documente justificative, respectiv declarații vamale sumare, dacă instalațiile au fost plasate în depozit necesar cu caracter temporar, conform art. 39 din Legea nr. 141/1997 privind Codul vamal al

României, **nota de constatare încheiată de organele de control vamal și pe cale de consecință și actele constatatoare, emise ca urmare a acestei note de constatare s-au desființat**, urmând să fie întocmit un alt act de control. Autoritatea vamală printr-o echipa compusă din alte persoane decât cele care au întocmit actul de control desființat, urma să reverifice și să reanalizeze situația de fapt, stabilind situația vamală a bunurilor care au făcut obiectul contestației ținându-se cont și de susținerile contestatoarei privitor la faptul că ar beneficia de facilitățile prevăzute de art. 6 alin (1) din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 31/1997 privind regimul investițiilor străine în România (scutire de la plata drepturilor de import).

86. Drepturi vamale aferente diferențelor cantitative în minus

Societatea comercială „X”, având ca obiect de activitate prelucrarea cafelei, a importat în perioada supusă verificării, cafea verde pentru care a beneficiat de scutire la plata taxelor vamale și a taxei pe valoarea adăugată, conform art. 13 din Legea nr. 35/1991 privind regimul investițiilor străine, republicată.

Reprezentanții direcției supraveghere vamală și luptă împotriva fraudelor vamale din cadrul direcției Generale a vămilor au procedat la verificarea activității de import constatând că în fișa de magazie existentă în evidențele gestionarcontabile ale societății, cantitatea de cafea verde aflată în stoc la data de 15.03.2002 a fost de 381.124 kg. Cantitatea de cafea verde constatată în urma verificării faptice a stocului din magazie de către organele de control la aceeași dată a fost de 380.022 kg, rezultând o diferență de 1.102 kg în minus față de cantitatea înscrisă în fișa de magazie. De asemenea, conform documentelor întocmite de societate cu ocazia recepției mărfurilor, (proces verbale de diferențe), au fost constatate diferențe în minus de 25.573 kg materie primă între cantitatea înscrisă în declarațiile vamale de import și facturile comerciale externe, pe de o parte și cantitatea netă intrată în gestiunea firmei, pe de altă parte.

Organele de control au consemnat în procesul verbal întocmit faptul că în conformitate cu prevederile art. 392 din Regulamentul vamal aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1114/2001, mărfurile scutite de taxe vamale pot fi folosite numai în scopurile pentru care au fost importate, iar la schimbarea destinației bunurilor față de scopul declarat, societatea avea datoria de a îndeplini formalitățile legale privind importul mărfurilor și de a achita drepturile vamale aferente acestora. În consecință, organele de control au stabilit că pentru mărfurile constatate lipsă societatea a beneficiat ilegal de facilitățile instituite prin Legea nr. 35/1991 calculând de plată în sarcina contestatoarei drepturi vamale compusă din taxe vamale, TVA, majorări de întârziere aferente și penalități aferente.

În motivarea contestației, societatea a susținut că nu este de acord cu diferența în minus de 1.102 kg de cafea verde, constatată de organele de control în urma verificărilor faptice a stocului la data de 15.03.2002, față de cantitatea înscrisă în fișa de magazie la aceeași dată, întrucât societatea a înregistrat în evidențele financiar-contabile întreaga cantitate de materie primă achiziționată de pe piața externă în baza facturilor comerciale externe și a declarațiilor vamale de import întocmite pe baza acestora. Față de cele constatate de organele de control, contestatoarea a susținut că nu au fost respectate prevederile Hotărârii Guvernului nr.704/1993 privind Regulamentul de aplicare a Legii

contabilității nr. 82/1991 care precizează că inventarierea are ca scop principal stabilirea situației reale a patrimoniului societății comerciale și că toate bunurile trebuie inventariate, grupate pe locuri de depozitare, gestiuni și categorii de bunuri, că trebuie să fie identificate toate locurile în care există valori materiale, operațiuni neefectuate de către reprezentanții direcției supraveghere vamală și luptă împotriva fraudelor vamale. Astfel, în opinia societății contestatoare, datorită acestei încălcări a normelor legale privind organizarea și efectuarea inventarierii patrimoniului, organele de control au concluzionat că diferența dintre stocul factual nedeterminat corect și nemijlocit și stocul scriptic din fișele de magazie este de 1.102 kg în minus, în realitate această cantitate regăsindu-se în prăjitorie sau în curs de prăjire, locuri în care organele de control nu au efectuat inventarierea cafelei.

În ceea ce privește constatarea organelor de control referitoare la neînregistrarea în evidențele gestionar contabile a cantității de 25.573 kg materie prima, societatea a precizat că a înregistrat în evidențele financiar-contabile întreaga cantitate de materie prima achiziționată, însă, odată cu recepția cantitativă a materiei prime achiziționată, respectiv de cafea verde efectuată la spațiile de depozitare ale societății s-au constatat diferențe cantitative în minus față de cantitățile consemnate în facturile comerciale externe și declarațiile vamale de import. Contestatoarea a mai arătat că aceste diferențe s-au datorat acțiunii factorilor naturali, manipulării, transportului și depozitarii temporare a bunurilor pe timpul aferent transportului extern pe cale maritimă, staționării în porturi, stații de cale ferată și procesului de vămuire. Astfel, materiile prime au fost supuse unor scăderi cantitative, în mare parte datorită procesului natural de uscarea a cafelei verzi și că tranzacțiile cu cafea se raportează prevederilor Contractului European Pentru Cafea care specifică o diferență acceptată de 3% din cantitatea netă expedită de furnizorul extern. Totodată, societatea a susținut că scaderea cantitativa a materiilor prime importate se încadrau în situațiile prevăzute de art. 394 alin 3 din Regulamentul de aplicare a Codului Vamal, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1114/2001, iar solicitările de a determina cantitatea netă a materiei prime importată în vederea întocmirii declarațiilor vamale în mod corespunzător au fost respinse de organele vamale în mod categoric întrucât lipseau instalațiile de cântărire și manipulare adecvate la nivelul birourilor vamale.

Referitor la afirmația organelor de control privind încălcarea art. 71 din Legea nr. 141/1997, art. 392 și art. 394 alin 2 din Regulamentul de aplicare a Codului Vamal, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1114/2001, societatea a arătat că la întocmirea declarațiilor vamale, cantitățile avute în vedere de organele vamale nu au existat fizic, deci nu se putea schimba destinația unei cantități inexistente și de asemenea nu se putea aplica un regim tarifar corespunzător noii destinații pentru o marfă care nu există fizic. De asemenea, societatea a precizat că organele de control nu au putut menționa care a fost noua destinație a mărfurilor în discuție, destinație diferită de cea declarată la momentul vămuirii.

În consecință, societatea a considerat neîntemeiate constatările organelor de control și a solicitat desființarea actului contestat cu consecința exonerării de plata obligațiilor stabilite de organele de control vamale.

Luând în considerare constatările organului de control, motivele invocate de contestatoare, documentele existente la dosarul cauzei precum și actele normative în vigoare invocate de contestatoare și de organele de control **cauza supusă soluționării a reprezentat-o legalitatea și temeinicia măsurii stabilită la control constând în**

obligarea contestatoarei la plata diferenței de drepturi vamale aferente minusului de inventar precum și a diferențelor cantitative de cafea verde constatate între declarațiile vamale de import și documentele de recepție a mărfii întocmite de societate, în condițiile în care contestatoarea nu a putut justifica pe baza de documente aceste diferențe.

În drept, sunt aplicabile prevederile art. 3 lit. s din Legea nr 141/1997 privind Codul vamal al României care definesc declarația vamală ca fiind *“actul unilateral cu caracter public, prin care o persoană manifestă, în formele și în modalitățile prevăzute în reglementările vamale, voința de a plasa mărfurile sub un regim vamal determinat;”*

De asemenea, art. 40 din Regulamentul de aplicare a Codului vamal al României aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1114/2001 prevede că *“Declarația vamală în detaliu, semnată de importator, de exportator sau de reprezentantul acestuia, are valoarea unei declarații pe propria răspundere a acestuia în ceea ce privește:*

- a) exactitatea datelor înscrise în declarația vamală;*
- b) autenticitatea documentelor anexate la declarația vamală;*
- c) plasarea mărfurilor sub regimul vamal solicitat.”*

Astfel, s-a reținut că societatea contestatoare era răspunzătoare pentru cantitățile de cafea verde înscrise în declarațiile vamale de import.

Conform art. 52 din Legea nr 141/1997 privind Codul vamal al României, societatea avea posibilitatea de a solicita autorității vamale, aprobarea *“să efectueze, înainte de depunerea declarației vamale, verificarea felului și a cantității mărfii și să preleveze probe, în vederea întocmirii și depunerii corecte a declarației vamale.”*

De asemenea, în conformitate cu art. 53 din Legea nr. 141/1997 privind Codul vamal al României *“declarantul are dreptul să rectifice sau să retragă declarația vamală depusă și acceptată de autoritatea vamală numai până în momentul începerii controlului fizic al mărfurilor” iar art.54 din același act normativ menționează că “rectificarea sau retragerea declarației vamale se poate face și ulterior începerii controlului fizic al mărfurilor, din inițiativa și pe răspunderea declarantului, dacă acesta, în conformitate cu prevederile art. 52, a cerut verificarea felului și a cantității mărfurilor, iar cererea a fost refuzată, sau dacă deține acte constatatoare, întocmite de organisme neutre prevăzute de lege.”*

Astfel, s-a reținut ca la efectuarea formalităților vamale, contestatoarea nu a avut în vedere prevederile art. 52, art. 53 și art. 54 din Legea nr. 141/1997 și nu a procedat la rectificarea cantității nete în declarațiile vamale, nefăcând dovada cu documente constatatoare care să certifice realitatea și legalitatea modificărilor operate asupra cantităților nete. Deoarece societatea nu a putut justifica diferențele de cafea verde constatate lipsă din cantitatea totală de cafea verde importată în scutire de la plata drepturilor vamale conform art. 13 din Legea nr. 35/1991 privind regimul investițiilor străine, republicată, în cauză au fost aplicabile prevederile art. 392 din Regulamentul vamal aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1114/2001 coroborate cu cele ale art. 144 alin. 1 din Legea nr. 141/1997 privind Codul vamal al României care prevede:

“Datoria vamală ia naștere și în următoarele cazuri:î...ș

c)utilizarea mărfurilor în alte scopuri decât cele stabilite pentru a beneficia de scutiri, exceptări sau reduceri de taxe vamale.”

Referitor la afirmația contestatoarei potrivit căreia scăderile cantitative de cafea verde au apărut în urma acțiunii factorilor naturali, manipulării, transportului și

depozitării temporare a bunurilor pe timpul aferent transportului extern pe cale maritimă, staționării în porturi, stații de cale ferată, iar aceste scăderi cantitative se încadrează în cota de 3% din cantitatea netă expediată de furnizorul extern, conform Contractului European Pentru Cafea, aceasta nu a putut fi reținută în soluționarea favorabilă a contestației întrucât art. 79 alin.1 din Regulamentul de aplicare a Codului vamal al României aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1114/2001 prevede că atunci *“când se constată diferențe apărute ca urmare a influenței factorilor naturali în timpul transportului, manipulării sau al depozitării mărfurilor, determinate în baza unor reglementări legale, nu se stabilesc drepturi de import. Mențiunea privind greutatea declarată se modifică în mod corespunzător în baza reglementărilor legale și se trece în documentele vamale”*, astfel că întrucât societatea nu a făcut dovada cu documente depuse la dosar că ar fi solicitat rectificarea cantității de cafea verde înainte de întocmirea declarațiilor vamale este răspunzătoare pentru cantitățile înscrise în documentele vamale.

Referitor la afirmația societății potrivit căreia organele de control nu au putut menționa care a fost noua destinație a mărfurilor în discuție, destinație diferită de cea declarată la momentul vămuirii, aceasta nu a avut relevanță în soluționarea cauzei, întrucât societății îi revenea ca sarcină să probeze că marfa a fost folosită în scopul pentru care a fost importată și pentru care a beneficiat de scutire de la plata drepturilor vamale, respectiv activitatea de producție, conform art. 1169 din Codul Civil care precizează că *“cel ce face o propunere înaintea judecătii trebuie să o dovedească.”*

De asemenea, invocarea de către contestatoare a art. 394 alin.3 din Regulamentul de aplicare al Codului vamal al României aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1114/2001 nu este incidentă în speță întrucât din documentele aflate la dosar nu a rezultat că mărfurile constatate lipsă au fost restituite expeditorului inițial sau distruse sub control vamal.

Afirmațiile societății privind existența unor cantități de cafea verde în secțiile de producție în diferite faze ale procesului de prăjire nu au putut fi considerate argumente pentru justificarea minusului de inventar întrucât din declarația de inventar dată în fața organelor de control vamal de către gestionarul societății, aflată în copie la dosarul cauzei, a rezultat că ultima intrare de materie primă în depozitul societății s-a făcut cu nota de intrare-recepție din 07.03.2002, iar ultima ieșire din depozitul de cafea verde s-a efectuat conform procesului verbal din 15.03.2002. De altfel, cantitatea de materie primă aflată în diferite stadii ale procesului tehnologic de producție nu a făcut obiectul verificărilor efectuate de către echipa de control vamal care a urmărit, așa cum a reieșit și din referatul cu propuneri de soluționare, numai inventarierea stocului de cafea verde aflată în depozitul societății, care ar fi trebuit să coincidă cu stocul scriptic înscris în fișa de magazie.

În consecință, s-a reținut că în mod legal organele vamale au stabilit de plată în sarcina societății contestatoare datoria vamală aferentă diferențelor cantitative în minus față de cantitățile consemnate în documentele gestionar contabile cât și în declarațiile vamale de import, motiv pentru care **contestația a fost respinsă.**

87. Termenul de încheiere a regimului de admitere temporară

Societatea comercială „X” a importat în regim de admitere temporară o serie de utilaje, având ca termen de încheiere a operațiunilor acordat de biroul vamal data de 01.04.2000. Prin procesul verbal întocmit de organele de control din cadrul unei direcții

regionale vamale s-a dispus calcularea drepturilor vamale datorate pentru importul, în regim de admitere temporară, a acestor utilaje, deoarece termenul de încheiere a operațiunilor nu a fost respectat, iar termenul prevăzut de art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 12/1995 privind unele măsuri referitoare la regimul vamal al mașinilor, utilajelor și instalațiilor importate în cadrul tranzacțiilor de leasing...ș era expirat, drepturile vamale datorate fiind calculate în conformitate cu prevederile art. 4 din Ordonanța Guvernului nr. 12/1995. În sarcina contestatoarei au fost stabilite de plată drepturi de import și majorări de întârziere.

Contestatoarea a arătat că nu se face vinovată de neîncheierea regimului de admitere temporară în termenul prevăzut de art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 12/1995 privind unele măsuri referitoare la regimul vamal al mașinilor, utilajelor și instalațiilor importate în cadrul tranzacțiilor de leasing...ș și a considerat procesul verbal fără temei legal. De asemenea, societatea a anexat o adresă scrisă prin care Ministerul Industriei și Comerțului - direcția Licențe îi acordă prelungirea termenului de admitere temporară până la data de 01.05.2000.

Cauza supusă soluționării a fost dacă organele vamale au considerat în mod legal ca termen limită pentru încheierea operațiunilor temporare data de 01.04.2000, termen acordat de biroul vamal, sau era operabilă prelungirea acordată de Ministerul Industriei și Comerțului, respectiv data de 01.05.2000.

În drept, au fost aplicabile dispozițiile art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 12/1995 privind unele măsuri referitoare la regimul vamal al mașinilor, utilajelor și instalațiilor importate în cadrul tranzacțiilor de leasing...ș care prevedeau:

“Termenul în cadrul căruia bunurile respective urmează să fie restituite sau să primească o nouă destinație vamală este cel convenit de părți prin contractul de leasing, dar nu mai mult de 36 de luni.”

De asemenea, art. 4 din Ordonanța Guvernului nr. 12/1995, în vigoare la data înregistrării acestor declarații vamale, prevedea:

“În cazul în care termenul prevăzut la art. 2, acordat pentru regimul de import temporar a expirat, iar bunurile nu au fost restituite și nici nu au fost cumpărate, autoritățile vamale încasează dublul taxelor vamale datorate la data înregistrării declarației vamale pentru bunurile aduse în țară în condițiile art. 1.

În asemenea situații, elementele de determinare a cuantumului taxelor vamale sunt cele în vigoare la data înregistrării declarației vamale pentru plasarea bunurilor în regim de import temporar”.

Referitor la afirmația contestatoarei că a avut termen de închidere a operațiunilor data de 01.05.2000, termen acordat de Ministerul Industriei și Comerțului, aceasta nu a putut fi reținută în soluționarea favorabilă a contestației întrucât, prima declarație vamală de import a fost depusă în data de 25.04.1997,

termenul de prelungire acordat de Ministerul Industriei și Comerțului fiind în afara celor 36 de luni prevăzute de art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 12/1995 privind unele măsuri referitoare la regimul vamal al mașinilor, utilajelor și instalațiilor importate în cadrul tranzacțiilor de leasing...ș.

De asemenea, s-a reținut că organele vamale au aprobat ca termen limită pentru încheierea operațiunilor data de 01.04.2000 la cererea expresă a societății, cerere exprimată prin adresa înregistrată la Biroul vamal târguri și expoziții sub nr. 8784/30.04.1999. Din documentele aflate la dosarul cauzei, societatea nu a făcut dovada

că ar fi anunțat organele vamale de prelungirea termenului de încheiere a operațiunilor acordat de Ministerul Industriei și Comerțului, în același sens fiind și adresa biroului vamal anexată la dosarul cauzei. Având în vedere că organele vamale trebuiau înștiințate de această prelungire, biroul vamal fiind autoritatea abilitată să urmărească derularea și închiderea importurilor temporare pe care le-a avizat, a rezultat ca termen legal de încheiere a operațiunilor temporare data de 01.04.2000.

Dat fiind ca societatea contestatoare în calitate de titulară a operațiunilor vamale de import, nu a încheiat operațiunile temporare în termenul prevăzut, acesteia îi erau aplicabile dispozițiile art. 4 din Ordonanța Guvernului nr. 12/1995, astfel încât, în mod legal, organele vamale au stabilit de plată în sarcina sa datoria vamală, **contestația fiind respinsă ca neîntemeiată.**

88. Scutiri de la plata taxelor vamale acordate în baza licențelor de import

Societatea «X» a importat în perioada 01.01 - 31.01.1997 autoturisme și autoutilitare așa cum a rezultat din declarațiile vamale existente în copie la dosarul cauzei. Pe toate aceste documente s-a consemnat faptul că importurile au fost realizate în baza licențelor de import. La data controlului, petiționara nu a putut prezenta aceste licențe, dar acestea au fost depuse la dosarul cauzei în copie legalizată. Pentru efectuarea importurilor în cauză, societății i-au fost acordate de Ministerul Comerțului trei licențe, valoarea totală a acestora fiind de 1.339.595 FRF, depășind valoarea importurilor realizate care au fost în suma de 1.159.250 FRF.

Organele de control au solicitat atât importatorului, cât și comisionarului în vamă precum și biroului vamal să prezinte cele două licențe de import. Deoarece nici una din părțile implicate în realizarea importului nu au putut prezenta documentele originale sau copii ale acestor documente, organele de control s-au adresat Ministerului Comerțului și Industriei care a precizat că nu a putut transmite copii după documentele solicitate deoarece acestea nu se găsesc în arhiva instituției. Deoarece până la data încheierii procesului verbal importatorul nu a prezentat, pentru verificare, cele două licențe, organele de control nu au putut stabili care a fost actul normativ în baza căruia licențele au fost acordate și nici dacă beneficiarul acestora a respectat cerințele din actul normativ generator al licențelor, drept pentru care a constatat că facilitățile vamale au fost acordate netemeinic și nejustificat. În consecință, în conformitate cu prevederile art.61 din Legea nr.141/1997 coroborate cu cele ale art.16 din Ordonanța Guvernului nr.26/1993, organele de control au calculat diferențe de drepturi vamale și majorări de întârziere.

Prin contestația formulată împotriva procesului verbal, petiționara a arătat că, în calitate sa de importator, i-au fost solicitate aceste licențe, dar nu le-a putut prezenta, acestea neexistând nici în arhiva Ministerului Comerțului și Industriei. Societatea a mai menționat că nu era de acord cu calculul drepturilor de import suplimentare deoarece a considerat că era lipsit de relevanță inexistența acestor documente în arhiva unității, întrucât licențele în cauză au fost menționate în toate declarațiile vamale. Situația a fost confirmată atât de biroul vamal de control și vămuire, cât și de comisionarul în vamă. Contestatoarea a susținut că prin efectuarea importurilor, actele administrative emise, respectiv licențele de import au produs efecte, astfel încât, odată realizate material, acestea au devenit irevocabile. În susținerea cauzei, societatea a invocat și principiul de

drept conform căruia “*nemo auditur propriam turpitudinem suam allegans*”, considerând că operațiunea vamală în cauză a fost o operațiune finalizată odată cu acordarea liberului de vamă, textul de lege aplicabil fiind Legea nr.141/1997. De asemenea, contestatoarea a arătat că organul vamal nu trebuia să calculeze majorări de întârziere decât în situația în care diferențele de taxe vamale nu ar fi fost achitate la termenul precizat prin actul de control, începându-se calculul majorărilor de la acea dată.

Așadar, **cauza supusă soluționării a fost dacă petenta putea beneficia de scutire la plata taxelor vamale, acordată în baza unor licențe de import care au fost menționate pe declarațiile vamale de import, în condițiile în care la data controlului nu au fost prezentate copii după aceste documente, dar, ulterior, acestea au fost depuse în copie legalizată la dosarul cauzei.**

În drept, Hotărârea Guvernului nr.903/1996 pentru completarea Hotărârii Guvernului nr. 953/1995 privind exceptarea temporară de la plata taxelor vamale a unor produse din import prevede la art.1 următoarele:

“Se exceptează temporar de la plata taxelor vamale în limita unui contingent tarifar valoric, produsele cuprinse în anexa la prezenta hotărâre, care completează anexa nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 953/1995.”

Același act normativ menționează la art.3 faptul că *“Prevederile prezentei hotărâri se aplică până la data de 31 decembrie 1996.”*

În completarea Hotărârii Guvernului nr.903/1996, a fost emisă Hotărârea Guvernului nr. 1565/1996 privind prelungirea valabilității prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 903 din 3 octombrie 1996 până la data de 28 februarie 1997, care la art.1 prevede că: *“Prevederile Hotărârii Guvernului nr. 903 din 3 octombrie 1996 se aplică până la data de 28 februarie 1997.”*

Tot prin Hotărârea Guvernului nr.1565/1996, la art.2, se face mențiunea că: *“Termenul de valabilitate a licențelor de import, eliberate în baza Hotărârii Guvernului nr. 903/1996, se prelungește automat până la data de 28 februarie 1997.”*

Având în vedere cele menționate mai sus, se reținut că societatea contestatoare a realizat importuri a căror valoare totală a fost de 1.159.250 FRF, valoare ce se încadra în plafonul de 1.339.595 FRF acordat prin licențele de import emise de Ministerul Comerțului.

De altfel, organele de control au menționat în procesul verbal ca în cazul în care societatea va prezenta ulterior licențele de import menționate, în original sau în copie legalizată, acestea vor reveni asupra constatărilor înscrise în actul de control, lipsa documentelor fiind singurul motiv pentru care nu s-au putut acorda facilitățile solicitate. Ținând cont de cele menționate, de faptul că aceste licențe au fost depuse la dosarul cauzei în copie legalizată, precum și de faptul că Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.13/2001 prevedea la art.3 alin.(3) posibilitatea contestatorului de a *“depune în dovedirea contestației formulate acte care nu au fost avute în vedere de organul de control.”*, s-a constatat că societatea putea beneficia de facilitățile prevăzute de Hotărârea Guvernului nr.903/1996, așa cum a fost aceasta modificată prin Hotărârea Guvernului nr.1565/1996, drept pentru care **contestația a fost admisă.**

89. Baza legală aplicabilă la calculul taxelorvamale datorate

Societatea „X” a importat din Ungaria, în perioada 22.03.2001-31.05.2001 carne de pui congelată (semipreparate de pui, spate, ficat), drepturile vamale fiind calculate cu o cotă de taxa vamală de 28% pentru carnea de pui, 15% pentru semipreparate de pui și 10% pentru ficat. Prin acte constatatoare întocmite de biroul vamal s-a dispus calcularea diferențelor de drepturi vamale datorate în baza art. 61 din Codul Vamal întrucât s-a constatat că vămuirea s-a efectuat prin aplicarea de taxe vamale eronate (de 28% pentru carnea de pui, 15% pentru semipreparate de pui și 10% pentru ficat). Astfel s-au recalculat drepturile vamale cu taxa de 45% conform Hotărârii Guvernului nr. 547/2000 pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 479/1999 privind unele măsuri aplicate la importul de carne de porc, carne de pasăre și preparate din carne de porc și de pasăre. În sarcina contestatoarei au fost stabilite ca datorate drepturi de import suplimentare reprezentând taxe vamală, taxa pe valoarea adăugată și majorări de întârziere aferente taxei pe valoarea adăugată.

În motivarea contestației, petiționara a arătat că pentru importurile făcute din Ungaria în perioada 22.03.2001-31.05.2001, drepturile vamale i-au fost calculate, conform încadrărilor tarifare, cu cota de 28% pentru carnea de pui, în conformitate cu prevederile din Anexa la Hotărârea Guvernului nr. 1230/29.11.2000 pentru aprobarea denumirii și clasificării mărfurilor din Tariful Vamal al României pentru anul 2001. Totodată, societatea a afirmat că nu a încălcat dispozițiile art. 61 din Legea 141/1997 și ca atare nu ar fi putut fi invocată dispoziția privind controlul vamal ulterior.

Cauza supusă soluționării a fost dacă pentru importul de carne de pui și ficat din Ungaria derulate în perioada 22.03.2001-31.05.2001 erau aplicabile prevederile Hotărârii Guvernului nr. 1230/2000 pentru aprobarea denumirii și clasificării mărfurilor din Tariful Vamal al României pentru anul 2001, sau prevederile Hotărârii Guvernului nr. 547/2000 pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 479/1999 privind unele măsuri aplicate la importul de carne de porc, carne de pasăre și preparate din carne de porc și de pasăre.

În drept, referitor la cuantumul taxei vamale au fost aplicabile prevederile Hotărârii Guvernului nr. 547/2000 pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 479/1999 privind unele măsuri aplicate la importul de carne de porc, carne de pasăre și preparate din carne de porc și de pasăre, Hotărârea Guvernului nr. 1230/29.11.2000 pentru aprobarea denumirii și clasificării mărfurilor din Tariful Vamal al României pentru anul 2001 neavând prevăzute cotele de taxe vamale aplicabile.

Astfel în conformitate cu articolul unic al Hotărârii Guvernului nr. 547/29.06.2000, publicată în Monitorul Oficial nr. 309/05.07.2001, punctele 2 și 3:

“2. Articolul 1 va avea următorul cuprins: “ART. 1

Începând cu data intrării în vigoare a prezentei hotărâri se suspendă temporar concesiile la importul de porci vii, carne de porc și unele sortimente de carne de pasăre și preparate din carne de porc și de pasăre, originare din Republica Ungară.”

3. Articolul 2 va avea următorul cuprins: “ART. 2

Taxele vamale aplicabile importurilor menționate la art. 1 sunt prevăzute în anexa nr. 1.”

De asemenea, în Anexa nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 547/2000, cu privire la taxele vamale aplicate la importul în România pentru unele sortimente de carne de pasăre (pulpe, aripi, spate, ficat) originare din Republica Ungară, taxa vamală prevăzută este în cuantum de 45%.

Așadar, pentru importurile de carne de pui din Ungaria derulate de contestatoare în perioada 27.02.2001-14.06.2001 cota de taxa vamală aplicabilă a fost de 45%.

Nu a putut fi reținută în soluționarea favorabilă a contestației afirmația contestatoarei că nu au putut fi invocate dispozițiile privind controlul vamal ulterior, deoarece art. 61 alin. 1 din Legea nr. 141/1997 privind Codul Vamal al României prevede că *“autoritatea vamală are dreptul ca, într-o perioadă de 5 ani de la acordarea liberului de vamă, să efectueze controlul vamal ulterior al operațiunilor”*, întrucât ținând cont de prevederile art. 3 lit. s din din Legea nr. 141/1997 *“declarație vamală - actul unilateral cu caracter public, prin care o persoană manifestă, în formele și în modalitățile prevăzute în reglementările vamale, voința de a plasa mărfurile sub un regim vamal determinat”* și ale art. 40 din Hotărârea Guvernului nr. 626/1997 pentru aprobarea Regulamentului de aplicare a Codului vamal al României *“declarația vamală în detaliu, semnată de importator, de exportator sau de reprezentanții acestora are valoarea unei declarații pe proprie răspundere a acestuia în ceea ce privește: a) exactitatea datelor înscrise în declarația vamală”*, controlul vamal ulterior a stabilit diferențe de drepturi vamale datorită unor date cuprinse în declarația vamală, dată pe propria răspundere de către importator.

În consecință, **contestația a fost respinsă ca neîntemeiată** pentru capătul de cerere privind cuantumul drepturilor vamale de natura taxelor vamale și a T.V.A.-ului.

Referitor la majorările de întârziere aferente taxei pe valoarea adăugată s-a reținut că acestea reprezintă o măsură accesorie debitului cu titlu de taxă pe valoarea adăugată. Întrucât societatea nu a contestat modul de calcul al majorărilor de întârziere în ce privește numărul de zile de întârziere, cota majorărilor de întârziere aplicată, însumarea produselor dintre baza de calcul a majorărilor, numărul de zile de întârziere și cota majorărilor de întârziere aplicată, contestația, privind capătul de cerere referitor la majorările de întârziere calculate în conformitate cu prevederile art. 31 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 17/2000 privind taxa pe valoarea adăugată, fiind respinsă, conform principiului *“accesoriul urmează principalul”*.